

Olympische ontmoeting

CARLIEN DIRKSE VAN DEN HEUVEL & Thierry Schmitter

Het aftellen naar de Olympische Spelen van Londen 2012 met onze hockeytoppers en olympiërs uit andere takken van sport zit er bijna op. Aflevering 12: Carlien Dirkse van den Heuvel ontmoet paralympisch zeiler Thierry Schmitter.

Door Thomas Olsthoorn / Fotografie Bastiaan Heus

Londen 2012

Thierry Schmitter: ‘Ik moest me eerst nomineren voor de Spelen door de top vier te halen op het WK van 2011. Ik werd eerste, dus dat was een goede zaak. Dit jaar moest ik vormbehoud tonen en ook dat is gelukt. Voor mij is kwalificatie voor de Paralympics nooit een issue geweest. Ik wil constant presteren. Of het nu een World Cup is of een WK, ik wil gewoon elke wedstrijd winnen. Hebben jullie dat ook met de hockeyploeg?’

Carlien Dirkse van den Heuvel: ‘Ja, we gaan ook naar elk toernooi om te winnen. Op het EK vorig jaar moesten we de finale halen om ons te kwalificeren. Dat lukte en we wonnen ook de eindstrijd. In Londen gaan we voor goud, we hebben zoveel kwaliteit in ons team.’

Thierry: ‘Op de Paralympische Spelen van Athene in 2004 won ik brons. Toen zeilde ik pas een paar jaar in de 2.4mR-boot. Ik was destijds nog een beginner, dat is nu wel anders. De concurrentie is een stuk sterker geworden in de loop der jaren. Goud is zeker mogelijk, maar het zal niet gemakkelijk worden. Het belangrijkste is dat ik een goed plan heb om mijn doel te bereiken, het maximale uit mezelf haal en geen concessies doe. Ik wil na Londen niet kunnen zeggen dat ik het ergens heb laten liggen.’

Handicap

Carlien: ‘Jij bent volgens mij wel iemand die graag bezig is in de natuur, hè?’

Thierry: ‘Dat heb ik van mijn vader. Als hij klaar was met werken, moest hij naar buiten. De bergen in of naar het strand. Wanneer je dat als klein jongetje ziet, krijg je ook die drive. Voor mijn gemoedstoestand is het essentieel om onafhankelijk buiten te kunnen zijn. Ik was heel bedreven in het bergbeklimmen, maar in 1998 werd ik door een lawine meegesleurd tijdens het ijsklimmen en kwam zwaar ten val. Ik liep een dwarslaesie op en kwam in een rolstoel terecht. Toch heb ik altijd de behoefte gehouden om te bewegen en buiten te zijn. Dat is de aard van het beestje. Oké, ik kon mijn benen niet meer bewegen, maar de rest van mijn lichaam werkte nog prima en zo kwam ik bij het zeilen terecht. Ik grap vaak: ik mag dan wel gehandicapt zijn, ik blijf dezelfde klootzak. Ik ben er aan gewend geraakt dat ik in een rolstoel zit, maar ik zal het

hun psychologische kracht, het vermogen om pijn te lijden. Als topsporter moet je kunnen afzien. Het is iets dat je niet kunt leren. De een heeft het wel en de ander niet. Ik heb voor mijn ongeluk zware expedities gedaan en hoge bergen in de Alpen beklommen en de Himalaya. Dat lukte me omdat ik mijn pijngrens wist te verleggen, ondanks het fysieke gevecht dat ik voerde in mijn hoofd.’

Carlien: ‘Natuurlijk is hockey zwaar en moet ik hard trainen, maar het is niet zo dat ik ontzettend moet afzien. Afgelopen winter zijn we wel grensverleggend bezig geweest met het Nederlands team. We hadden een erg zwaar trainingskamp. In die dagen heb ik een grens opgezocht waar ik nog nooit was geweest. Daardoor heb ik ontdekt dat je sterker bent dan je zelf vaak denkt.’

Thierry: ‘Voor mij is dat het mooiste wat er is, de strijd aangaan met jezelf in de natuur. Dat was zo met bergbeklimmen en dat ervaar ik nu ook op het water met zeilen. Het feit dat ik in een rolstoel terecht ben gekomen door een lawine, heeft me niet doen afknappen op de natuur. De natuur is nooit fout. Het heeft ook geen zin om boos te zijn. Ik ben nooit op zoek gegaan naar een schuldige, daar zou ik mezelf niet verder mee helpen. Een lawine hoort bij de risico's van het klimmen. In zekere zin heeft het ongeluk mijn leven verlengd. Ik behoorde tot de top en gezien het niveau waarop ik klom, waarbij ik ook steeds gevaarlijker bergen wilde bedwingen, had het ook helemaal fout kunnen aflopen. Sommige klimvrienden van vroeger leven nu niet meer. Ik heb máár een dwarslaesie, hoe gek dat ook klinkt. Anders was ik er nu wellicht niet meer geweest.’

Carlien: ‘Een strafcorner kan soms gevaarlijk zijn, maar klimmen is gewoon je leven op het spel zetten. Ik ben uitloper en lijnstopper, zeg maar de gevaarlijke posities bij een corner, maar dat is wel even van een heel andere orde.’

Krachtraining

Carlien: ‘Ik zat al even naar jouw gespierde onderarmen te kijken. Dat is echt bizar.’

Thierry: ‘Tja, dat krijg je als je de hele dag in een rolstoel zit. Krachtraining is belangrijk voor me om gezond te blijven en zoals ieder mens een normaal sociaal leven te kunnen leiden. In een rolstoel is je dag lichamelijk

gezien een stuk zwaarder. Als ik geen spiermassa en uithoudingsvermogen zou hebben, zou ik 's middags op bed moeten liggen om te rusten en bij te komen van mijn inspanningen. Mijn geest wil nog steeds leven als vroeger. Vierentwintig uur op een dag is voor mij niet lang genoeg om te doen wat ik wil. Door krachttraining kan ik efficiënter met mijn tijd omgaan, voorkom ik pijnjes, ben ik in staat goed te zeilen en een goede vader te zijn voor mijn kinderen. Ik moet gewoon sporten, bezig zijn, anders word ik rusteloos. Heb jij dat ook?’

Carlien: ‘Eigenlijk wel, ja. Als ik een week vrij ben, mis ik het sporten meteen. Na drie dagen niets doen, voel ik me niet fit. Ik kan op vakantie ook geen week op het strand liggen. Dan ga ik tennissen of zwemmen. Bij het Nederlands team doen we aan krachttraining om ons te wapenen tegen fysiek sterke tegenstanders. Ik ben smal en een slapjanus. Ik kan mezelf niet goed opdrukken en weinig kilo's omhoog duwen, maar ik ben door de

Carlien Dirkse van den Heuvel

Geboren: 16 april 1987, Vlijmen
Woonplaats: Den Bosch
Olympisch verleden: geen
Debuut in Oranje: 7 april 2008

Thierry Schmitter

Geboren: 6 mei 1969, Grenoble, Frankrijk
Woonplaats: Leidschendam
Olympisch verleden: brons op de Paralympische Spelen van Athene (2004)

Bijzonderheid: Schmitter was in de jaren negentig een van Nederlands beste bergbeklimmers. In 1998 viel hij door een lawine tijdens het ijsklimmen en liep een dwarslaesie op. Hij begon een nieuwe carrière in het paralympisch zeilen en behoort in de klasse 2.4mR al jaren tot de internationale top.

krachttraining wel sterker geworden in de duels. Het is dus zeker nuttig om te doen.'

Familie

Thierry: 'Ha, ik ben wereldkampioen kinderen maken. Vertel jij eerst maar over jouw familie.'

Carlien: 'Ik zie mijn familie best vaak. Mijn ouders wonen in de buurt en mijn vader is manueel therapeut, dus daar moet ik sowieso elke week even langs.'

Thierry: 'Is er een speelster binnen het hockeyteam die al moeder is?'

Carlien: 'Nee. Bij de mannen hebben een paar spelers al wel een kind, maar een vrouw moet natuurlijk het kind dragen. Dan moet je sowieso een jaar stoppen met hockeyen en hopen dat je vervolgens lichamelijk goed herstelt zodat je een rentree kunt maken. Alle speelsters binnen het Nederlands team zien het moederschap als iets voor na hun carrière.'

Thierry: 'Tot welke leeftijd kun je doorgaan met tophockey?'

Carlien: 'Een jaartje of dertig. Sommigen gaan iets langer door.'

Thierry: 'Dat is een groot verschil met zeilen. Als ik wil kan ik doorgaan tot mijn zestigste. Maar dat ga ik niet doen, ik moet ook aan mijn familie denken. Ik heb vijf kinderen, drie uit een eerdere relatie en een tweeling met mijn huidige vrouw. Voor mijn vrouw is het niet makkelijk dat ik nu veel van huis ben vanwege de Paralympics. Na de Spelen zal het een ander verhaal worden. Ik zal wat meer moeten gaan werken, want er moeten vijf kindermondjes worden gevoed.'

Carlien: 'Als topsporter moet je soms egoïstisch zijn, maar richting mijn familie valt dat wel mee. Ze weten dat ik veel moet doen en laten voor het hockey. Zelf vind ik niet dat het veel is, ik ben niet anders gewend. Het is mijn manier van leven. Trainen, trainen, trainen en de avond uitgeput op de bank doorbrengen. Dat vind ik prima.'

Thierry: 'Ik was vroeger nog egoïstischer dan ik nu ben. Bergbeklimmen is een extreme sport en dus moet je ook extreem zijn in je karakter, gedrevenheid en de keuzes die je maakt. Toen mijn eerste kind werd geboren, was

Carlien: 'Trainen, trainen, trainen en de avond uitgeput op de bank doorbrengen, vind ik prima,'

Carlien: 'Ik heb er weleens over nagedacht of ik ergens spijt van had, maar ik kon niets bedenken. Je leeft maar één keer en dus moet je vooral doen wat je leuk vindt. Voor jou is dat veel extremer geweest dan voor mij, maar uiteindelijk gaat het erom dat je moet doen waar je gelukkig van wordt.'

Uitdagingen

Thierry: 'Uitdagingen voor de toekomst? Die zijn er genoeg. Als ik over een paar jaar stop met paralympisch zeilen gaat er, denk ik, een wereld voor me open. Ik wil meer gaan skiën en meer gaan reizen. Voor het zeilen zit ik vaak in het vliegtuig en ben ik al op veel plaatsen over de hele wereld geweest, maar ik heb eigenlijk niet meer gezien dan het vliegveld en de haven. Voor mij is er veel meer dan dat. Ik wil een zeilboot huren en met mijn gezin en vrienden langs de kust varen. Kamperen op het water en lekker in de natuur leven.'

Carlien: 'Klinkt mooi. Ik ga na de Spelen sowieso mijn studie fysiotherapie afmaken. Daar kijk ik wel naar uit. En

als hockeyster wil ik me ook verder ontwikkelen. Ik ben pas 25, zit nog lang niet aan mijn top. Dat ga ik doen bij het Nederlands team en gewoon bij mijn club SCHC, waar ik net voor twee seizoenen heb bijgetekend.' ©

THIERRY: 'IK BESEFTE PAS ACHTERAF HOE EGOÏSTISCH IK WAS. ALTIJD MET DE BERGEN BEZIG, TERWIJL IK TWEE KINDEREN HAD'

ik bezig met de Nederlandse K2-expeditie. Mijn eerste vrouw deed ook aan klimmen en begreep dat ik spijt zou krijgen als ik thuis zou blijven. Ik besefte pas achteraf hoe egoïstisch ik toen was. Als ik door was gegaan met klimmen, zou ik niet door hebben gehad hoe onmogelijk ik kan zijn voor mijn directe omgeving. Ik was altijd met de bergen bezig, terwijl ik twee kinderen had voor wie ik verantwoordelijk was. Nu ik niet meer kan klimmen, kan ik het allemaal veel beter relativeren. Ik hield destijds niet bepaald rekening met mijn familie, deed wat mij gelukkig maakte. Maar daardoor kan ik nu wel zeggen dat ik in mijn leven nergens spijt van heb.'